

Posudek oponenta na bakalářskou práci

Autorka: Zuzana Martinková

Školitel: Prof. PhDr. Vlastimil Zuska, CSc.

Oponent: Mgr. Ondřej Dadejík, Ph.D.

Název práce: Emócie ve fikci

Bakalářská práce Zuzany Martinkové je věnována tématu, již po delší dobu diskutovanému v oblasti filozofie, literární teorie a estetické teorie. Bakalářská práce se zabývá povahou, rolí či fungováním emocí v rámci procesu estetického prožitku, přesněji řečeno, obrací se především na estetický prožitek narativních či „fikčních“ uměleckých děl. Práce ústí v prezentaci před časem intenzivně diskutovaného „paradoxu fikce“ na poli současné analytické estetiky, včetně stručného návrhu jeho řešení.

Pro tento účel buduje autorka systematicky propracovanou síť jednotlivých dílčích pojmů, věnuje se nejprve povaze fikce a „fikčních světů“ obecně, poté objasňuje samotnou povahu emocí, aby následně přistoupila – díky propojení předchozích ohledání – k vlastnímu tématu, problematice emocí ve fikci. Po formální stránce autorka vychází z relevantní a dostatečně široké literatury a celá práce vykazuje zájem i důkladnější obeznámenost s tématem. Přesto se jako oponent nemohu místy ubránit pocitu, že by některé pasáže mohly být formulovány stručněji, autorka by mohla při expozici jednotlivých témat postupovat efektivněji a celá práce by tak mohla být sevřenější a kratší. Klasicky řečeno „Méně je někdy více“.

Využití zdroje autorka v zásadě představuje adekvátně (nikoli však bez občasných zkreslení a nepřesností), místy čtenář narazí na určitá zjednodušení a přecenění určitých pramenů. Jeden z příkladů, na s. 15 autorka píše: „Damasiov přístup k emóciám, ktorý budeme v tejto kapitole dokumentovať, je v mnohých smeroch netradičný a inovatívny, a to i vzhľadom na nedávnu (väčšina dvadsiateho storočia) nedôveru voči emóciám ako oblasti skúmania, predovšetkým pre ich prchavosť, neurčitosť a zdanlivú protikladnosť k rozumu. Romantici situovali emóciu do tela a rozum do mozgu, veda v dvadsiatom storočí telo vynechala, presunula emóciu späť do mozgu, ale vyhostila ju do nižších neurálnych vrstiev. Nakoniec nebola iracionálna len emócia, ale pravdepodobne nebolo považované za racionálne ani jej skúmanie.“ Aniž bych

chtěl Damasiovi upírat netradiční a inovativní přístup, přece jen je ve srovnání s přínosem např. pragmatických filozofů a jejich „filozofií pocitu“ ke zkoumání emocí až ten druhý.

Celkově bakalářská práce Zuzany Martinkové splňuje nároky kladené na bakalářskou práci (jen překvapí určité překlepy, např. v seznamu literatury). V případě úspěšné a přesvědčivé obhajoby navrhuji hodnotit tuto práci stupněm **v ý b o r n ě**.

V Praze, 6. 9. 2014

Ondřej Dadejík